

To bylo o fous, problesklo hlavou nakladači přesně ve chvíli, kdy se ozvaly duté rány, jak kamení dopadalo na zem. Ubohý nákladák takové štěstí neměl. Zčásti ho to zasypalo. Nejhorší na tom všem bylo, že přesně nad ním stále visel obrovitý kus kamene a vypadalo to, že se každou chvíli utrhne a spadne přímo na něj.

Jeřáb se zoufale rozhlédl kolem sebe.

„Pomoc!“ zavolal tak silně, jak jen mohl, aby přerušil všudypřítomný hluk. Jenže nikdo si toho ani nevšiml.

„Pomooo!“ zaječel ze všech sil znovu. Podařilo se mu tak upoutat pozornost jednoho z nejbližších bagrů. Ostatní byly příliš daleko a až příliš zabraní do své práce.

Statný bagr se po jeřábu ohlédl. Podíval se, kam jeřáb ukazuje. Ihned mu došlo, co se přihodilo. Co nejrychleji dojel k nákladáku. Společně s nakladačem se pokoušely vyprostit svého kamaráda, hrabaly a odvážely kameny tak rychle, jak jen to šlo. Jenže to nestačilo.

Nákladák zoufale protáčet koly, ale nepohnul se ani o píd'. To je špatné, říkal si pro sebe jeřáb. Někdo jim ještě musí pomoci, nebo to nestihnou.

Rád by jim pomohl sám, ale jak? Neměl žádnou lopatu, ani lžici. V tu ránu mu to došlo, jeho silnou zbraní a pomocníkem je přece hák!

Věděl, že času není nazbyt. Vmžiku byl u nákladáku, který začal propadat panice. Jestli na něj ten obrovský kámen spadne, úplně ho rozdrťí!

Jeřáb věděl, že důležité je zachovat chladnou mysl.

„Neboj se, pomůžu ti,“ promluvil k nešťastnému nákladáku. „Kam můžu přichytit svůj hák?“